

[וידאו: <https://drive.google.com/file/d/0B7F4veQTuXCuDBoQ1k4NjJHbk0/view>]

בשבילי הפרשה - ספר במדבר

פרשת קרח

ויקח קורח (טז, א)

וברש"י והלבישן טליתות שכולן תכלת באו ועמדו לפני משה, אמרו לו טלית שכולה של תכלת חייבת בציצית או פטורה אמר להם חייבת התחילו לשחק עליו אפשר טלית של מין אחד חוט אחד של תכלת פוטרת, זו שכולה תכלת לא תפטור את עצמה, ע"כ. ובפשוטו נראה שלא חלקו על עצם מצות ציצית רק על הצורך בתכלת בטלית שכולה תכלת ויל"ע דהא קי"ל דבעי מין כנף ויתפול"ל דבעינן תכלת מדין דמין כנף.

וי"ל דהם באו לטעון מאיזה דין חייבת בתכלת, דמשה אמר שחייבת מדין תכלת, ובזה יש נפק"מ, שאם חייבת מדין תכלת הרי שצביעת התכלת צריך לשמה אך אם חייבת משום מין כנף לא בעינן צביעה לשמה, וזהו שטענו שמדין תכלת אין חייבת.

(חוט המשולש)

ויקח קורח (טז, א)

ובגמ' (סנהדרין קט, ב) ויקח קרח, אמר ריש לקיש שלקח מקח רע לעצמו, ע"כ. ויש לדעת היאך נופל כאן לשון מקח, שהרי מקח ענינו לקבל דבר כנגד מה שנותן, ואמנם יתכן שיקבל דבר רע כנגד מה שנותן אך צריך שיקבל ואז שייך לדון אם המקח נכון אם לאו, אולם כאן קרח הא לא קיבל דבר ואדרבא נלקח ממנו הכל, וצ"ב. ונראה דהנה להלן (פסוק ז) הביא רש"י ממדרש, קרח שפקח מה ראה לשטות זו אלא עינו הטעתו שראה שלשלת גדולה עומדת ממנו שמואל ששקול כנגד משה ואהרן, אמר בשבילו אני נמלט, וכששמע מפי משה והיה האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש, שכולם אובדים ואחד נמלט טעה ותלה בעצמו ולא ראה יפה, ע"ש. ושמעתי לבאר טעם אמאי זכה קרח שממנו יצא שמואל, משום שעל ידו נתקדש שמו ונתברר שמשה אמת ותורתו אמת, ואין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, (וכע"ז י"ל בהא דאיתא גיטין נז, ב מבני בניו של המן למדו תורה, שזכה לכך משום שע"י מעשיו חזרו ישראל למוטב). ויוצא דבגלל עונשו שפצתה האדמה את פיה ועי"ז נתקדש ש"ש זכה לשלשלת הגדולה שיצאה הימנו. ולפ"ז י"ל דה מה שטעה, כיון שחשב שבזכות שלשלת זו ינצל והבין כן דברי משה שכולם אובדים ואחד נמלט, רק שלא ראה יפה, כיון שכל מה ששלשלת זו יצאה הימנו זה משום גודל עונשו, וזה מ"ש ר"ל שלקח מקח רע לעצמו, דמשום מעשיו קנה שלשלת גדולה זו רק דכשלעצמו הוא מקח רע דכנגד זה קיבל ענשו הגדול שע"ז נתקדש ש"ש.

(באר יוסף)

ויקח קורח בן יצהר בן קהת בן לוי (טז, א)

הנה לשון 'ויקח' קשה, ובתרגום אונקלוס תרגם 'ואתפלג', וז"ל רש"י ויקח קורח לקח את עצמו לצד אחר להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה, וזהו שתרגם אונקלוס 'ואתפלג' נחלק משאר העדה להחזיק במחלוקת.

ואפ"ל דבריש קדושין דרשינן כי 'יקח' איש אשה אין 'קִיחָה' אלא בכסף, ויתכן לומר 'ויקח' קורח אין קִיחָה אלא בכסף לפי שהיו לו אוצרות כסף, ובכסף 'לקח' את כל עדת קורח כי שיחד אותם בכספו, ולכך נאמר לשון 'ויקח', ובמס' (סנהדרין נב, ב) למה ת"ח דומה לפני ע"ה, בתחלה דומה לקיתון של זהב, סיפר הימנו, דימה לקיתון של כסף, נהנה ממנו דומה לקיתון של חרש כיון שנשבר שוב אין לו תקנה. וז"ל רש"י שם, משום דאיירי בעדת קרח נקט לה 'שהיו תלמידי חכמים' כדכתיב (פסוק ב) נשיאי עדה קריאי מועד אנשי שם, ועל שם שפיתם אותו רשע כשנהנו מממונו הקלו בעיניו להשיאם ולהחזיק ידו במחלוקת ולמרוד בהקב"ה עכ"ל.

הרי כתב רש"י מפורש שע"י ממון 'לקח' אותם, כשנהנו מממונו הקלו בעיניו של קורח לצרפם אליו, 'כי השוחד יעוור עיני חכמים'.

(רבי ישראל גרוסמן)

נשיאי עדה קריאי מועד אנשי שם (טז, ב)

וברש"י (לעיל פסוק א) אמר קרח וכו' מה עשה עמד וכנס ר"נ ראשי סנהדראות רובן משבט ראובן שכיניו והם אליצור בן שדיאור וחביריו וכיוצא בו שנאמר נשיאי עדה קריאי מועד, ולעיל הוא אומר (א, טז) אלה קרואי העדה וכו' ע"ש. ואין מובן מה ר"ל רש"י בהא שהוסיף להביא קרא דלעיל אלה קרואי העדה וגו' דאי מקרא דהכא אין מוכח שאנשים חשובים הם הא מהתם נמי אין כל ראייה וצ"ב.

וביאור הענין, דהנה באשר אתן לאדם כבוד והוא בעל שררה ותפקיד הרי שאין בנתינת כבוד זו ראויה על חכמתו וצדקתו באמת דאפשר ומחמת השררה זכה לכל הכבוד, והשררה עצמה אפשר שזכה לה בירושה או בממון וכדומה, אמנם זה אשר אינו בעל שררה הוא כשינתן לו כבוד ויקרא בין אנשים שם מוכח בזה שהוא באמת חכם וצדיק, והנה רש"י ר"ל ראייה שאלו שכנס קורח היו חכמים באמת ומה שהלכו אחריו היה משום שהיו שכיניו ואוי לרשע אוי לשכנו וכמש"כ רש"י קודם, ומעתה הנה אי מקרא דהכא ליכא ראייה לזה שהרי הקדים כאן הכתוב נשיאי עדה ואח"כ אמר קרואי מועד, והיינו דמה שהם קרואי מועד משום שנשיאי עדה הן ולא דוקא שחכמים הם, ולזה הביא קרא לעיל דכתיב אלה קרואי העדה נשיאי מטות וגו' והתם הקדים קרואי העדה לנשיאותם והיינו דאף לולא היותם נשיאים היו קרואי העדה ומוכח שבעצם חכמים הם באמת.

(מקרי דרדקי)

וידבר אל קורח ואל כל עדתו לאמור בוקר וידע ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו ואת אשר יבחר בו יקריב אליו (טז, ה)

וברש"י, והקריב אותם אליו, ומדרשו בוקר א"ל משה גבולות חלק הקב"ה בעולמו יכולים אתם להפוך בוקר לערב כן תוכלו לבטל את זו שנאמר (בראשית א) ויהי ערב ויהי בוקר ויבדל כך (דה"א כג) ויבדל אהרן להקדישו וגו'. ויל"ע מהו הדמיון שבין חלוקת בוקר וערב, להא דאהרן הוא כהן שלאי וכלו לבטל כמו שלא שייך לבטל חלוקת הבוקר והערב.

ואין לפרש שבא לומר שכך הוא צורת הבריאה דאהרן הוא כהן, ובזה דמיא שצורת הבריאה בחלוקת בוקר וערב היא כאהרן הכהן, דהא באמת אין צורת הבריאה דאהרן הוא כהן, דהא אם לא היו הבכורות חוטאים בעגל היו נשארים המה הכהנים, וכמו שמפורסם משמיה דהח"ח שהוא כהן משום שאביו לא חטא בעגל, ורק זה הגורם, וא"כ צ"ב מה מביא מבוקר וערב, דמה שיש ביניהם שייכות, והיה לו לומר דכמו שא"א להפוך סם המות לסם חיים, כן א"א להפריש את אהרן מכהונתו.

ונראה לפרש, דמשמע מדברי רש"י דמדכתיב ויבדל אהרן להקדישו מבואר, דאילו לא היה כתיב 'ויבדל' אהרן, אלא אהרן היה נעשה בסתמא לכה"ג, בזה היה שייך שפיר שיפסק כהונתו, דכפי שנעשה כהן יתכן ותפסק כהונתו, ועלה אמר מרע"ה דכמו אחר הבדלת הבוקר מהערב שעליה נאמר 'ויבדל' נעשה הדבר חלוקה עולמית ללא אפשרות לבטלה, כך היא הבדלת אהרן שמעשה זה הבדילו לנצח, והיינו טעמא משום שנעשה בכך בריה חדשה בב' הדברים הללו.

זאת עשו קחו לכם מחתות (טז, ו)

וברש"י, מה ראה לומר להם כך אמר להם בדרכי הגויים יש נמוסים הרבה וכו', אנו אין לנו אלא ה' אחד ארון אחד ותורה אחת ומזבח אחד וכ"ג אחד וכו' הא לכם תשמיש חביב מכל היא הקטורת החביבה מכל הקרבנות וסם המוות נתון בתוכו שבו נשרפו נדב ואביהוא וכו'.

וצ"ב מה הקשר בין הדברים ומה ענין זל"ז והיה לו להתחיל דבריו מענין הקטורת.

אכן העניין יבואר, בהקדם מה דאיתא במדרש דבין הר"נ איש היו י"ב הנשיאים שהביאו קרבנם בחנוכת המזבח, ולפ"ד רבינו בחיי היו הם בראשם של הר"נ איש, והוסיף רבינו בחיי שמה שאמר משה אל תפן אל מנחתם היינו מה שהקריבו אז בחנוכת המזבח.

דהנה הארכנו בכ"ד דלכאורה קשה קושיא גדולה דהא נדב ואביהוא נענשו קשות על שהקטירו קטרת יחיד, ואילו בו ביום ממש הקריב גם נחשון בן עמינדב קטרת יחיד ונתקבלה לפניו ית' באהבה, ומה נשתנתה קטרת נדב ואביהוא מקטרת זו. וביארנו בהקדם דברי הספ"ז הובא בילקוט ס"פ נשא עה"פ זאת חנוכת המזבח דמוכח משם שהואיל ובאו קרבנות הנשיאים בכנופיא הו"ל כקרבן ציבור וכדאמרין (ביומא נא, א) לענין קרבן פסח, והוספנו לבאר עפ"ד דרשות הר"ן ומהר"י מוסקאטו דבקטרת מודגש ענין מעלת הציבור וכדאמרין בגמ' פ"ק (כריתות ו, ב) כל תענית שאין בה מפושעי ישראל אינו תענית שהרי חלבנה ריחה רע ומנאה הכתוב עם סממני הקטרת, ע"ש באורך.

ובילקוט פרשת ראה עה"פ 'לא תתגודדו ולא תשימו קרחה וגו' לא תשימו אגודות אגודות וכו' שלא תשימו קרחה בכס כשם שעשה קרח, שחלק לישראל ועשאן אגודות אגודות ועשה קרחה בישראל. וא"כ כיוון שיי"ב הנשיאים גלו אדעתיהו השתא דניחא להו בפירוד ומעלת הציבור אינה ספונה אצלם שפיר ביקש משה אל תפן אל מנחתם שהקריבו בחנוכת המזבח.

וברש"י, אל תפן אל מנחתם יודע אני שיש להם חלק בתמידי ציבור אף חלקם לא יקובל לפניך לרצון תניחנו האש ולא תאכלנו עכ"ל. ותמיהו המפרשים, הרי משנה שלימה שנינו בפ"ק דשקלים, שכהנים היו דורשים מקרא זה לעצמן 'וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל', הואיל ועומר ושתה"ל ולחה"פ שלנו הם היאך נאכלין ולפיכך לא רצו לשקול, וא"ל ריב"ז כל כהן שאינו שוקל חוטא. והיינו משום דק"צ הוא שם לעצמו ולא שייך לדון בו דין חלקים. וא"כ היאך שייך לומר חלקם לא יקובל לפניך לרצון.

אכן לפמש"נ ניחא דהואיל וגלו אדעתיהו דלית להו מעלת הציבור, א"כ לשיטתם שייך הבחנת חלקים בק"צ לפיכך ביקש משה שיעשה הקב"ה נס וידונם כפי רצונם להיות הבחנת חלקים ולא תאכל האש את חלקם, ודו"ק.

(רבי שלמה פיישר שליט"א)

רב לכם בני לוי (טז, ז)

וברש"י דבר גדול אמרתי לכם, ולא טיפשים היו שכך התרה בהם וקבלו עליהם לחלוק, הם חטאו על נפשותם שנאמר את מחתות וגו' בנפשותם, וקרח שפקח היה מה ראה לשטות זו עינו הטעתו, ראה שלשלת גדולה יוצאה הימנו שמואל ששקול כנגד משה ואהרן אמר בשבילו אני נמלט וכו'. ואין מובן דעל קרח השיב רש"י דאף על פי שפקח היה עינו הטעתו אך גם גבי כל עדתו כתב קודם לכן שלא טיפשים היו, ולכאורה אין תשובה לגביהם מה ראו הם לשטות זו וצ"ב.

והנה כתיב (משלי כא, ז) אדם תועה מדרך השכל בקהל רפאים ינוח, ונראה ביאור הכתוב דאדם ירא ה' באמת התועה מדרך השכל ומבקש לעצמו חסידות שאינו ראוי לה סופו לנוח בקהל רפאים להיות אפיקורס ומבזה חכמים, וכל כך משום שמבקש דרך ה' לפי חכמתו הוא ולא לפי דרך השכל דהיינו תורת ה', ונראה דזהו דכתיב (לעיל ו, יא) גבי מזיר שנטמא וכפר עליו מאשר חטא על הנפש, דמה חטא יש כאן, רק כיון שביקש לעצמו מעלה שאינה ראויה לו דהא חזינן שנטמא ומכוח שאין בכוחו לכך לכן נקרא חוטא על הנפש, ומעתה נראה ביאור דברי רש"י ולא טיפשים היו וכו', הם חטאו על נפשותם דבאמת יראי ה' היו ובקשו בעבודתם להשיג עבודת ה', והגם שידעו שאי"ז ככתוב בתורת ה' ויענשו על

כך אעפ"כ טעו ועבדו עבודתם שבקשו להשיג מעלתם שלא כמצות התורה וסופם שנחו בקהל רפאים, ולכך נקראו חטאים בנפשותם שמסרו על כך אף שידעו שיענשו ע"ז.

ובזה יבואר המשך דבריו וקרח מה ראה לשטות זו וכו', דבשלמא עדתו נגררו אחריו בטעותם וסברו שמוטב לאבד נפשם עבור השגת המעלות כשילכו עם קורח, אך קרח אלא זו בלבד שלא טיפש היה אלא אף פיקח היה ולא טעה מדרך השכל לחשוב ששיג ע"כ מעלות מה ראה לכך, אלא דאע"פ שידע יענו הטעתו לחשוב שינל בגין שלשלת גדולה שיוצאה הימנו. (הנצי"ב)

ויחר למשה מאוד ויאמר אל ה' אל תפן אל מחנתם לא חמור אחד מהם נשאתי ולא הרעותי את אחד מהם (טז, טו)

נראה לומר, דשני הדברים שציין משה רבנו קשורים זה בזה. דהנה המנהיג שמקבל מתנות מאנשיו, אין כל חידוש באם אינו מזלזל בהם ואינו מבייש אותם, שהרי זקוק הוא להם וירא לנפשו שאם לא יכבדם לא יתנו לו מתנות. ואולם המנהיג שאינו מקבל מתנות, בזה הוי שבח שאינו מרע לאחרים, שהרי אינו זקוק להם. ולכן ציין משה רבנו, הרי לא קבלתי מהם כלום, ובכ"ז לא הרעותי את אחד מהם.

כיוצא בזה מצינו בגמ' (מגילה כח, א) ששאל ר"ע את נחוניא הגדול במה הארכת ימים, והשיב לו, שמימיו לא קיבל מתנות ולא עמד על מידותיו.

והיינו ששני הדברים קשורים זה בזה. שאם היה מקבל מתנות לא היה חידוש בזה שלא עמד על מידותיו, שהרי נח לו לוותר כדי שיכינו לו מתנות. אך הוא לא קיבל מתנות ולא נצרך לזולת, ובכ"ז לא עמד על מידותיו. (שער שמחה)

אל תפן אל מנחתם (טז, טו)

וברש"י לפי פשוטו הקטורת שהם מקריבים לפניך מחר אל תפן אליהם, והמדרש אומר יודע אני שיש להם חלק בתמידי ציבור אף חלקם לא יקובל לפניך לרצון תניחנו האש ולא תאכלנו, ע"כ. ועי' בשפתי חכמים שביאר להא דהוצרך רש"י להוסיף דברי המדרש, דהוקשה לו לפי' הפשוט דהא בקרא כתיב מנחה, וקטורת אין נקראת מנחה, ע"ש. ונראה עוד, עפמש"כ הגר"ח דבקטורת שלא לשמה ל"ש הדין דלא עלתה לבעלים לשם חובה ככל הקרבנות, וכתב הגרי"ז לבאר, דקטורת כל ענינה היא ההקטרה וגם אם זהו לא לשמה, הרי אף דבהלכות קרבנות לא עלתה לבעלים מ"מ הקטרה מיהא נעשתה וא"צ להקטיר שוב, דדוקא בכל הקרבנות דעיקר קיומם הוא במה שמתכפרין ע"י כך וצריך שיעלה להם לשם חובה א"כ בשלא לשמה צריך לשוב ולהקריב, אך משא"כ בקטורת שעיקר מצותה היא בהקטרה, עכ"ד. ואפשר לומר לפ"ז דהוא מה שהוקשה לרש"י, דאי איירי בקטורת מ"ש בזה אל תפן אל מנחתם דהא מ"מ מצות הקטרה מיהא נתקיימה, ולכן הוסיף עוד את דברי המדרש שביקש על חלקן בתמידי ציבור. (נחלת בנימין)

אל תפן אל מנחתם (טז, טו)

וברש"י יודע אני שיש להם חלק בתמידי ציבור.

מטו משמיה דהקהלות יעקב דמכאן ראה דיש חלק לרשעים בקרבן ציבור, שאף הם נכללו בכלל הציבור, והוכיח כן דאל"כ משכחת לה שינוי בעלים בקרבן ציבור, דהא איתא בגמ' (זבחים ד, א) נאמרה זביחה בשינוי קודש ונאמרה זביחה בשינוי בעלים, מה זביחה האמורה בשינוי קודש לא חלקת בין זביחה לשאר עבודות אף זביחה האמורה בשינוי בעלים לא תחלק בהן בין זביחה לשאר עבודות, איכא למיפרך מה לשינוי קודש שכן פסולה בגופה וישנו בארבע עבודות וישנו לאחר מיתה וישנו בציבור כביחיד, וברש"י וישנו בצבור אבל שינוי בעלים לא שייך בקרבן צבור שהרי הכל בעליו, מבואר דלא שייך שינוי בעלים בקרבן ציבור, ואם נימא דרשעים אינם בכלל הציבור הרי שייך שינוי בעלים שיחשוב להקריבם לשם

רשעים, ומוכח שהרשעים בכלל ואינם פוסלים משום זבח רשעים תועבה בכה"ג, וצ"ב טעם הדבר. ונראה, דטעם הדבר הוא דאין הרשעים כאן באופן פרטי אלא קרבן של ציבור הוא והם בכלל הציבור, ולכך אין כאן שם רשע בקרבן שהרי אין זה קרבן של יחידים אלא של ציבור, והציבור בכללותו אינו ציבור רשע אף שישנם בקרבן אף רשעים.

(רבי חיים קנייבסקי שליט"א)

ואם בריאה יברא ה' (טז, ל)

בתוי"ט (אבות פ"ה משנה ו') הק', הלא פי הארץ נברא בערב שבת בין השמשות כמבואר במשנה שם, וא"כ מהו שנאמר הכא 'אם בריאה יברא ה' דמשמע דכעת יברא, ועיי"ש שתי"ר באופן מחודש דהפה דהכא אין הכוונה לפתיחת בור בארץ, דזה באמת נברא בערב שבת, אלא כאן התחדש דהקרקע פתחה את פיה ודיברה, וביאר לפ"ז דזהו מה דכתיב 'וכל ישראל וכו' נסו לקולם' ופירש רש"י 'בשביל הקול היוצא על בליעתן', ולהנ"ל הביאור הוא שהארץ דיברה בקולות רמים, ולפשוטו של מקרא עדיין צ"ב.

ויתכן ליישב, דבאמת מה דמבואר באבות שם דכל אלו הדברים שנשנו במשנה נבראו בע"ש בין השמשות, אין הכוונה שנבראו אז ממש, אלא דבאותה העת בסיום מעשה בראשית, התנה הקב"ה עם כל הבריאה שעשרה דברים הללו ייצאו מגדר הטבע, (וכדאמר"י גבי קריעת הים 'וישב הים לאיתנו' וביארו חז"ל לתנאו הראשון, שתנאי עשה עמו הקב"ה בעת בריאתו דיקרע בפני ישראל, ובלא תנאי לא היה נקרע, ומה דלא נמנתה קריעת ים סוף בכלל הני שנבראו בע"ש בין השמשות הוא משום שתנאי זה היה ביום השלישי בבריאת הימים ולא בע"ש, ופשוט). ובאמת ראיתי שכעין זה כתב הרע"ב שם גבי פי האתון, וז"ל 'בין השמשות נגזר עליה שתדבר עם בלעם'.

ולפי דברינו י"ל דבכולהו נמי הכי הוא ולא שנבראו ממש, ואם כנים אנו בזה מבוארים דברי הכתוב דקאמר 'אם בריאה יברא ה' בפשטות, דלהנ"ל 'יברא' פירושו 'יברא בפועל', ואילו בע"ש נבראו הם רק 'בכח'. ואין להקשות על ביאור זה ממה שנמנתה התם הקשת, דלכאורה אינה ענין ניסי הצריך לשדד את מערכות הטבע, ואילו לפי הביאור הנ"ל יש למנות רק דברים היוצאים מגדר הטבע, די"ל דגם הקשת אינה דבר טבעי, דהרי קודם הברית עם נח לא היתה קשת בענן כלל, וכן בימיו של ר' יהושע בן לוי לא נראתה כמבואר (בכתובות עז, ב) והיו עוד זמנים שלא נראתה הקשת.

(יחלק שלל)

וכל ישראל אשר סביבותיהם נסו לקולם כי אמרו פן תבלענו הארץ (טז, לד)

הקשו המפרשים דהול"ל נסו 'מקולם' ולא נסו לקולם.

אלא דמתבאר שהעצה היעוצה לעם בני ישראל בעת צרה הוא לילך לבתי כנסיות ולבתי מדרשות לתורה ולתפילה, כי הקול קול יעקב, בזמן שהקול קול יעקב אין הידים ידי עשו, וזהו וכל העם נסו לקולם, היינו להעצה של הקול קול יעקב ולכן כתיב לקולם ולא מקולם.

ונראה להוסיף דהנה אמרו חז"ל (במסכת ערכין) שמי שחטא בחטא לה"ר יתקן חטאו בתלמוד תורה הק', ולכן כאן יען שהם חטאו בלשון הרע על משה, לכן נסו ישראל לקולם היינו לתלמוד תורה להעצה של קול קול יעקב, כי זהו התיקון להחטא של לשון הרע ונסו לתלמוד תורה לינצל מחטא לה"ר.

(רבי משה הלברשטאם)

ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה וגו'. וישב אהרן אל משה וגו' והמגפה נעצרה (יז, יג-טו)

יש לעורר, דמתחילה מבואר שנעצרה המגפה בעת שעמד בין המתים ובין החיים, אולם בסופו משמע דהמגפה נעצרה רק בשעה ששב אהרן אל משה. ובספורנו פירש דמתחילה אמר ותעצר המגפה כלומר שמעתה ואילך לא המשיכה אצל

אחרים, ולכך הקדים ותעצר להמגיפה, לומר דמעתה אין המגפה ממשכת, ואח"כ אמר והמגפה נעצרה, שמעתה נתרפאו כל החולים מהמגיפה עד שנעצרה, ולכך הקדים המגיפה כלומר המגיפה שמכבר נתרפאה ע"ש. ויש להבין אמאי עשה כן בב' פעמים אחת לעצור ואחת לרפאות.

ונראה דהנה לעיל (פסוק יא) כתב רש"י וכפר עליהם, ר"ז זה מסר לו וכו' שהקטורת עוצר המגפה, ע"ש. ומבואר כאן דאמנם הקטורת עוצרת המגיפה אך לא דהקטורת מרפא לחולים, ולכן מתחילה צריך היה לעצור המגיפה וכדכתיב ויעמוד וגו' ותעצר המגפה, ומעתה אמנם עצר המגפה אך הניגפים כבר מה יהא עליהם, דהא ע"ז לא יועיל הקטורת וצריך היה בקשת רחמים אצל חכם כדאיתא (ב"ב קטז) מי שיש לו חולה ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים, ולזה שב אהרן אצל משה שיבקש עליהם רחמים והמגפה נעצרה וכפ"י הספורנו שנרפאו החולים במגיפה.

(זבחי צדק)

מכל מתנותיכם תרימו את כל תרומת ה' (יח, כט)

וברש"י בתרומה גדולה כתוב מדבר, ע"כ. והוא מגמ' (שבת קכז, ב) ועוד איתא שם מעשר ראשון שהקדימו בשיבליים פטור מתרומה גדולה, ע"ש. ויש להקשות דא"כ מהו הלשון מכל מתנותיכם הא הקדימו בשיבליים פטור וא"כ הא אין חיוב של תרומה גדולה מכל מתנותיכם וצ"ב.

ונראה הביאור, דלעיל (פסוק כח) כתיב ונתתם ממנו וגו' לאהרן הכהן, ובגמ' (סנהדרין ז, ב) א"ר יוחנן מכאן לתחית המתים מן התורה וכו' וכי אהרן לעולם קיים והלא לא נכנס לא"י שנותנים לו תרומה, אלא מלמד שעתיד לחיות וישראל נותנים לו תרומה, ע"כ. והרי מבואר, דעיקר קרא דהכא קיימי על לעתיד לבא לכשיהיה תחית המתים, ואיתא דלעת"ל עתידה א"י שתוצא גלוסקאות, והיינו דלא יהיה כלל שיבליים, וא"ש הא דכתיב מכל מתנותיכם דלע"ל אין אופן שיפטר מתרומה גדולה.

(חתם סופר - לוי' חו)

[וידאו: images/pixel/pixel.gif/]

[מפת ארץ](#) | [חזון למעלה](#) | [אור קשר](#) | [תרומה למסדות מדע ויזם](#)

**זכות לימוד התורה בנוסח תימן ושימור המסורת והחייאת מורשת תימן
תעמוד לתורמים היקרים נאמני עדת תימן לברכה והצלחה ישועה ורפואה ומילוי כל משאלה.**

תרום בשמחה ללימוד ילדי תימן

להפקיד או העברה בנקאית לחשבון הת"ת: מבשר טוב, בנק מרכנתיל, סניף גאולה 635 ירושלים. מספר חשבון 55631

לפרטים נוספים להתקשר לטלפון [050-4148077](tel:050-4148077) תזכו למצוות עם שפע ברכה והצלחה.

אם יש בקשה מיוחדת לתפילת הילדים [שלחו הודעה](#). אפשר גם בווטסאפ 054-2254768

מתימן יבוא הישיבה המרכזית לבני עדת תימן. ירושלים רחוב תרמ"ב 6. טלפון: 02-5812531 דוא"ל: mtyavo@gmail.com פקס: 077-

4448207 חשבון בנק הדאר: 4874867

מבשר טוב - ת"ת לבני עדת תימן רחוב יחזקאל 46 ירושלים. גני ילדים רחוב ארץ חפץ 112 כניסה ב ירושלים.

דוא"ל: mtyavo@gmail.com

לייבסיטי - בניית אתרים